

De volgende verdediging

MANDY RONELLA

**DE
VOLGENDE
VERDEDIGING**

THE FLOOD TRILOGY 2

MR

De volgende verdediging (The Flood Trilogy #2)

© 2016 Mandy Ronella

omslagontwerp Mandy Ronella

ISBN 978 94 02 15031 5

www.bravenewbooks.nl/mandyronella

Eric is weer terug op school.

Na vijf weken lang bijkomen van zijn verwondingen van de explosie in het Creative-gebouw voelt hij zich eindelijk weer goed genoeg om hier in het lokaal naar een Europees videocollege te kijken. Hij zit ergens in het midden van het lokaal met een raar soort moderne mitella om zijn arm naast iemand die ik niet echt ken. Chris zit helemaal vooraan in het lokaal zoals altijd. Er zit niemand naast hem.

Op het scherm legt een vrouw alles uit over de vijf vrijheden in de interne markt volgens het Europese Unierecht. Ik probeer te onthouden wat ze zegt, want ik kan geen aantekeningen meer maken. Ik heb geen smartpad meer. Het enige wat ik nu de hele tijd met me meeneem is een waterflesje en mijn bankpas, voor het geval ik besluit terug naar huis te gaan of ergens anders heen te gaan met de treif.

Ik vind het fijn om te weten dat ik elk moment weg zou kunnen gaan als dat nodig mocht zijn. De mensen die voor Jensons vertegenwoordiging werken hebben me nog steeds niet gearresteerd of zo, maar elke dag word ik weer wakker met het idee dat ze het vandaag wel gaan doen. Dat ze me arresteren voor iets wat ik niet heb gedaan.

De docent op het scherm heeft het over Noorwegen en IJsland. Ik vraag me af hoe het is om daar te wonen. In het boek over klimaatverandering op de middelbare school heb ik gelezen dat heel veel vogels die nu in het noorden van Europa leven eerst hier leefden. Het is hier nu te warm voor ze. Misschien moet ik hetzelfde doen als die vogels. Het is hier te benauwend voor me, maar dat komt niet door de warmte.

Ik kijk naar links, uit het raam. Ik kijk uit over het mooie ronde grasveld. Ik zie het Transport-gebouw en het Technology-gebouw. De lucht is helderblauw. Het is mooi weer. Dan kijk ik het lokaal rond waar ik nu ben. Iedereen is druk aan het typen. Ze

willen geen woord missen van wat de docent aan het voorlezen is van een autocue. Misschien moeten ze iedereen gewoon de tekst van de autocue geven. Dan hoeven ze die hele videocolleges niet te maken en hoeven de studenten niet de hele tijd te typen. Chris is niet aan het typen. Eric ook niet, want hij heeft iets aan zijn rechterarm. Volgens mij is het gebroken.

Iedereen stopt zijn smartpad en computerdingen in zijn tas als de les is afgelopen. Ik zat niet echt op te letten. Ik sta pas op als bijna iedereen het lokaal al uit is. Eric probeert op te staan uit zijn stoel. Ik loop naar hem toe om hem te helpen, aangezien niemand anders het doet. Chris kijkt even naar Eric voordat hij het lokaal uit loopt. Hij zegt niks. Hij zit al wekenlang als een zombie te kijken. Ik dacht dat Chris misschien weer zijn normale enge zelf zou zijn als Eric weer terug was, maar het is nu alleen maar erger.

‘Hoi,’ zeg ik tegen Eric. ‘Heb je hulp nodig?’ Ik heb al een tijdje niets meer gezegd in het Engels. Het voelt raar.

‘Nee. Het gaat wel,’ zegt hij terwijl ik zijn tas pak en zijn smartpad wil pakken om in zijn tas te doen.

‘Sorry,’ zeg ik.

Hij glimlacht terwijl hij moeizaam de trap afloopt. Als hij gewoon vooraan was gaan zitten zoals altijd had hij die hele trap niet op en af hoeven lopen. ‘Jij hoeft geen sorry te zeggen, Delta.’

‘Jawel.’ Ik loop voor hem uit met zijn tas in mijn handen. ‘Sorry dat ik toen je smartpad meenam. Dat zal ik niet meer doen.’

‘Mooi, want ik was al bang dat je dadelijk hard weg zou rennen met mijn tas,’ zegt hij.

Ik probeer te glimlachen, maar het lukt niet echt. Als we het lokaal uit zijn, geef ik zijn tas terug.

‘Je weet het of niet?’ vraagt Eric.

Ik kijk hem aan, maar weet niet zo goed wat ik moet zeggen.

‘We zullen dit schooljaar niet eens af kunnen maken zoals het er nu voorstaat. We kunnen er maar beter het beste van maken

zolang het nog kan,' zegt hij terwijl zijn rugtas aan zijn linkerschouder hangt.

Zoals hij het zegt, klinkt het eng. Wat moeten we doen als het zover is? Wat als we niks kunnen doen? Hoe hard het verzet ook werkt, wat kunnen we nu precies veranderen? 'Ben je bang?' zeg ik voordat ik het door heb.

Eric glimlacht lichtjes. 'Het is nog niet zo ver. Er kan nog van alles gebeuren.' Dan zegt hij niks, maar ik voel dat hij me aan blijft kijken. Ik kijk naar de mensen die voorbij lopen en denk aan de mensen van het verzet. Ik heb dit keer echt zelf iets in gang gezet wat niet meer gestopt kan worden. 'Het komt wel goed, Delta. Je hoeft je geen zorgen te maken.' Eric staat ineens wel weer heel erg dicht bij me.

'Ja,' zeg ik snel.

'We komen hier wel weg. We zullen op tijd weg zijn voor de overstroming.'

We zeggen allebei niks en kijken elkaar alleen maar aan. Na een tijdje heb ik door dat dit een beetje raar is.

'Ik ga eten,' zeg ik. Ik heb honger en we hebben pas over ongeveer twee uur weer een college.

'Ik ook,' zegt Eric en hij loopt achter me aan. Samen lopen we naar de eetruimte, we pakken een bord, we scheppen eten op en we gaan aan hetzelfde tafeltje zitten.

Mensen kijken naar ons. Ze kijken stiekem, maar niet stiekem genoeg. Ze fluisteren en roddelen. Het is enorm irritant.

Ik zucht en kijk naar mijn bord. Ik probeer er gewoon niet aan te denken. Al wekenlang probeer ik, elke keer als de eerste gedachte zich begint te vormen in mijn hersenen, het weg te duwen. Ik moet niet denken aan wat andere mensen over mij denken of zeggen. Ik moet gewoon mijn eigen persoon zijn, onafhankelijk van de rest. Dat denk ik terwijl ik wat voor me uit staar. Volgens mij zie ik eruit alsof ik bijna moet huilen, maar dat is niet zo. Ik hoef niet te huilen.

'Is dat al de hele tijd zo? Sinds... sinds wat ze op het nieuws zeggen. Dat jij...?'

‘Dat ik erachter zat? Dat ik Creative heb laten instorten? Dat ik jou dit heb aangedaan?’ zeg ik. ‘Geloof jij het ook?’ Iedereen gelooft het. Bijna iedereen dan.

‘Waarom zou ik dat geloven?’ vraagt Eric verrast.

‘Omdat iedereen dat doet.’

‘Je zat zelf in dat gebouw. Chris... hij had je opgesloten in dat gebouw en hij wist precies wat er ging gebeuren. Hij wilde dat jij...’

‘Dat ik in jou plaats was geweest,’ zeg ik terwijl ik een stuk fruit aan mijn vork prik.

‘Ja,’ zegt hij. Hij kijkt naar zijn bord en probeert met links te eten. Dat gaat niet zo goed.

Ik vraag me af of Eric het wist, of hij wist dat het gebouw in zou storten. Hij is het gebouw in gegaan om mij te zoeken. Als hij het wist van die bom, heeft hij zichzelf in gevaar gebracht terwijl hij dat heel goed wist.

‘Wist je het?’ vraag ik. ‘Wat er zou gebeuren?’

Hij slikt en geeft dan antwoord op mijn vraag. ‘Ja.’ Hij kijkt me ineens recht aan. ‘En ik wist ook dat jij daar zat. Dat dacht ik tenminste.’

‘Je wist het en toch ging je naar binnen?’

‘Ik kon je niet vinden. Ik...’ Hij kijkt weer naar zijn bord. ‘Het is allemaal Chris’ schuld. Ik had nooit gedacht dat hij...’

‘Dat hij mij wilde vermoorden,’ zeg ik om zijn zin af te maken.

‘Ik had het eerder moeten weten. Dan had ik je kunnen waarschuwen. Dan was je niet met hem daar naar binnen gegaan.’

Iemand had me ook gewaarschuwd. Ingrid had me gewaarschuwd en ik had het toch gewoon gedaan. ‘Dan had ik waarschijnlijk nog hetzelfde gedaan.’

‘Waarom?’ vraagt hij en dat is inderdaad een hele goede vraag.

‘Ik wilde weten wat hij van plan was. Met de uitvinding in Technology, met mij. Ik had ook niet gedacht dat hij mij iets

wilde aandoen.’ Ik eet wat meer van mijn fruit en mijn pastaschotel.

‘Chris zei dat Ingrid je had gered. Nou ja, zo zei hij het niet, maar daar kwam het wel op neer.’

‘Ja. Ingrid zei dat Chris bij jou in het ziekenhuis was.’

Eric lacht. ‘Niet voor lang. Toen ik weer bij bewustzijn was, heb ik hem er meteen uitgestuurd. Ik ben echt klaar met hem.’

Ja, anders ik wel. ‘Weet je waarom hij het heeft gedaan?’ vraag ik voorzichtig.

Hij lacht weer op diezelfde manier. Het is alsof hij zichzelf uitlacht. ‘Nou, hij wilde zijn vader dwarszitten. Daar komt het op neer.’

Jenson dwarszitten?

‘Zijn vader heeft die bom in Creative laten plaatsen,’ zegt Eric.

‘Dat wist ik al.’ Dat vermoedde ik in ieder geval.

‘Ja, gelukkig wel,’ zegt hij. ‘Je bent een van de weinigen.’

‘Omdat ze denken dat ik erachter zit. Dat willen ze denken.’

‘Ja. Nou, Chris wilde dat dus niet. Hij wil geen verzet. Ik ook niet, hoor. Maar Jenson wil dat wel. Dus zette hij daar die bom neer om er voor te zorgen dat iedereen zou denken dat jij achter die bom zit. Of in ieder geval dat het verzet, wat dus de Werklozen zijn, achter die bom zit. Chris wilde dat niet, omdat het gevaarlijk is. Dat soort roddels zijn gevaarlijk.’

Ik kijk hem nog steeds recht aan. Het is ook gevaarlijk. Dat geeft mensen een reden om ontevreden te zijn. Om iemand anders de schuld te geven.

‘Chris had er alles aan gedaan om die bom daar weg te halen of in ieder geval uit te zetten, maar het is niet gelukt. Dat zegt hij in ieder geval. Dus toen dacht hij: Nou, hoe kan ik ervoor zorgen dat niemand gelooft dat Delta of het verzet of de Werklozen achter die bom zitten? Nou, door Delta te laten verongelukken als het gebouw instort. Dan zou niemand denken dat jij of de Werklozen er iets mee te maken hebben.’

‘Maar...’ zeg ik. Hij wilde mij opofferen om zijn vader dwars te zitten. Daar draait het allemaal om?

‘Ja, ik weet het. Alsof iemand dat zou geloven,’ zegt hij tegen me. ‘Hij is gewoon gek. Hij is helemaal gek.’

Ik ga door met eten. Ik voel me leeg. Ik wil wegrennen en nooit meer terugkomen. Ik verhuis naar IJsland en kom nooit meer terug, net als de vogels die het hier voor gezien hielden. Ik houd de tranen tegen en eet door, maar ze komen toch.

‘Sorry,’ zegt Eric. Hij hoeft geen sorry te zeggen.

De laatste twee weken sinds Eric gewond raakte en ik het verzet heb verteld dat er een overstroming aankomt, zou je misschien denken dat er veel is gebeurd.

Dat is niet zo. Ik ben weer terug naar school gegaan en volg alle colleges. Ik maak mijn huiswerk en eet in de eetruimte. Ik slaap in mijn kamer en probeer de roddels en het gefluister te negeren. De sleutel voor mijn kamer heb ik weer terug. Met mijn identiteitskaart en sleutelkaart van thuis heb ik opnieuw mijn sleutel kunnen downloaden. Eerst zat dat allemaal bij elkaar in mijn smartpad. Nu heb ik dus losse kaarten die ik bij me moet houden. Gelukkig kan ik dus weer in mijn eigen kamer. Het is weer net als eerst.

Toen ik weer terug op school was ben ik meteen gaan kijken bij het Technology-gebouw. De deur zat nog steeds dicht. Er was niks aan te zien. De deur zag er nog precies hetzelfde uit als voordat ik en Chris hem hadden geopend. Ik hoop dat dat ding er nog achter staat. Mijn vaders uitvinding. We kunnen hem altijd nog gebruiken als dat nodig is. Als we weten waar hij precies voor dient, natuurlijk.

Na het eten met Eric ga ik naar de bibliotheek. Ik maak wat huiswerk en check mijn e-mail. Ik heb een e-mail van Björn zoals altijd en een e-mail van Alina. Ik ben benieuwd waarom ze me e-mailt.

Je moet morgen om 7 uur 's morgens komen. Het is belangrijk. Kom alsjeblieft.

Zeven uur is wel heel erg vroeg, maar ik schrijf terug dat ik er zal zijn.

De e-mail van Björn gaat over het verzet. Hij stuurt elke dag een e-mail naar elk lid van het verzet om iedereen op de hoogte te houden. Volgens mij doet hij dat alleen maar omdat hij hoopt dat ik dan hetzelfde ga doen en iedereen elke dag op de hoogte ga houden van wat zich hier op de campus afspeelt. Ik heb daar

alleen helemaal geen zin in. Hij mag zoveel mailen als hij wil, ik stuur wel iets als ik iets te melden heb.

En dat zal waarschijnlijk nooit zijn. Er is namelijk niks vreemds gebeurd sinds ik weer terug ben.

In het Dorp is ook niks vreemds gebeurd. De leden van het verzet proberen iedereen op de hoogte te brengen van de overstroming, maar bijna niemand gelooft het. Niemand wil het geloven. Nee, dat snap ik. Ik wilde het ook niet geloven. Toch is het zo. Ook proberen ze andere Dorpen in de buurt op de hoogte te brengen, zodat iedereen ervan af weet. De mensen die nog op de middelbare school zitten proberen het ook aan de Werkenden op school te vertellen. Tot nu toe heeft het verzet nog niet veel vooruitgang geboekt.

Ik maak mijn huiswerk en sluit de computer af als ik klaar ben. Ik heb al mijn schoolboeken opnieuw gedownload op een usb-stick met scanner die ik van Ingrid had geleend. Die heb ik opnieuw voor de scanpaal in de welkomsthal gehouden, net zoals mijn sleutelkaart en mijn identiteitskaart. De documenten op de usb-stick heb ik geüpload op de computer en opgeslagen in mijn e-mail. Het was nog een heel gedoe. Als je smartpad kapot is of als je hem kwijt bent, is dat echt niet zomaar opgelost. Of misschien is het makkelijker als je gewoon een nieuwe smartpad koopt. Hoe dan ook, ik heb nu weer alle dingen die ik nodig heb.

Het college in de middag is een college Internationale Relaties. Ik loop het lokaal in en loop automatisch helemaal naar de achterkant van het lokaal. Als ik helemaal achteraan ben, loop ik weer terug naar voren. Ik ben van gedachten veranderd. In plaats van helemaal achteraan te gaan zitten neem ik nu ergens anders plaats. Ik ga naast Eric zitten.

‘Hoi,’ zeg ik.

‘Hoi,’ zegt hij als hij opkijkt van zijn smartpad. ‘Weet jij wat we voor vandaag moesten lezen?’

‘Ja. Hoofdstuk zeventien.’

‘Hoofdstuk zeventien? Loop ik echt zo ver achter?’ Hij klinkt angstig. Nog banger dan vanmorgen toen we het over de overstroming hadden. Waarom maken we ons eigenlijk nog druk

over school? Het is zo'n oude gewoonte dat het er helemaal is ingesleten. We zouden het nog niet eens kunnen veranderen als we het wilden.

Het is precies drie uur en de les begint. De lampen dimmen automatisch een beetje en het scherm springt aan. Als de docent begint te praten begint ook meteen het getik van de studenten. Als je er op focust is het echt heel erg irritant. Je moet het gewoon negeren. Anders word je er gek van.

Ik kijk naar het scherm en probeer in mijn geheugen alles op te slaan wat de docent zegt. Het heeft geen zin meer. Waarom zou ik nog mijn best doen? Ik lees wel gewoon het lesboek.

Ineens ben ik me enorm bewust van mezelf. Ik kijk verdrietig. Dan voel ik iemand naar me kijken. Eric naast me is gestopt met typen en kijkt me aan. Ik had niet naast hem moeten gaan zitten. Ik hoor hier niet. Ik zal nooit vrienden worden met deze mensen. En al helemaal niet met Eric. Hoewel, hij is wel de enige die me niet beschuldigt van, nou ja, zo'n beetje alles.

Ineens hoor ik tientallen piepjes en trilgeluiden. Ik was me eindelijk weer aan het focussen op het scherm en dan gebeurt dit. Het is ook altijd wat. Iedereen pakt bijna in synchroon zijn smartpad en tikt op het scherm. Dan kijkt iedereen naar mij. Het is mijn ergste nachtmerrie.

Eerst kijkt iedereen naar de achterste rij waar ik normaal gesproken zit. Iedereen kijkt de klas rond en uiteindelijk zien ze mij op een heel andere plek in het lokaal zitten dan normaal. Naast Eric. Iedereen lacht of kijkt boos of vies of weet ik veel. Ze fluisteren wat tegen elkaar en kijken dan weer naar het scherm en gaan dan weer door met typen alsof ze robots zijn.

Ik kijk rechts van me naar Eric. Zijn smartpad ligt naast zijn toetsenbord. Hij kan volgens mij niet typen met zijn arm. Ik weet dat hij het berichtje heeft geopend en heeft gezien, want dat heb ik hem net zelf zien doen.

‘Wat is het?’ vraag ik. Ik kan het maar beter gewoon weten.

‘Het is niks. Het is gewoon... Het zijn gewoon pestkoppen. Je moet het gewoon negeren,’ zegt hij terwijl hij overduidelijk probeert om me niet aan te kijken.

Ik strek mijn hand uit met het plan om zijn smartpad te pakken. Zijn reactie is snel. Hij pakt zijn smartpad snel vast voordat ik hem kan pakken. Ik krijg een flashback van een paar weken geleden toen ik met Chris in Creative was en hij mijn smartpad wilde afpakken. Ik dacht dat ik daar overheen was, maar de herinnering brengt elke keer alleen maar meer paniek met zich mee.

‘Ik wil het weten,’ zeg ik terwijl ik tegen de tranen vecht.

Eric zucht. Hij klikt op het sms-icoontje van zijn smartpad en legt hem voor mij neer.

WAAROM ZIT DIE WERKLOZE SPION NOG STEEDS IN ONZE SCHOOL? ZE HAD DOOD MOETEN GAAN IN CREATIVE. NU PAKT ZE OOK NOG EENS IEMANDS STOEL AFGEPAKT! NAAST DE PERSOON DIE DOOR HAAR SCHULD BIJNA DOOD WAS! WEG MET DE WERKLOZEN!

Oké, niets daarvan is waar. Ik heb niet eens iemands stoel afgepakt, want hier zat niemand toen ik binnenkwam. Ik kijk naar achteren, naar de plek waar ik normaal gesproken altijd zit. Daar zit nu iemand anders. Daphne kijkt me met een stralende glimlach aan. Wat een vreselijk mens.

Ik dacht even dat de sms van Chris was, aangezien hij nogal een lange geschiedenis heeft met het versturen van gebieds-sms’jes, maar door de tekst wist ik al dat hij het niet was.

Ik geef de smartpad terug aan Eric. Hij kijkt me bezorgd aan, maar ik doe net alsof er niets is om bezorgd over te zijn. Het is gewoon een stomme pestkop, zoals hij al zei. Het probleem is alleen, zo zag ik Daphne nooit. Als een pestkop, bedoel ik. Wat moet ik nu doen?

Het wordt me allemaal te veel. Ik sta op en loop naar beneden. Ik hoor Eric nog mijn naam zeggen, maar het is te zacht. Het komt niet uit boven het lawaai in mijn hoofd. Ik loop langs het lege tafeltje naast Chris waar Eric normaal gesproken altijd zat. Ik sta onderaan de trap en wil me naar rechts omdraaien om het lokaal uit te rennen. In plaats daarvan stap ik naar links. Ik sta recht voor het grote scherm met de projectie van de lelijke docent erop. Langzaam kijkt iedereen omlaag, naar mij.

Ik heb al eerder in het openbaar gesproken, voor het verzet. Dat ging goed. Dat denk ik tenminste.

Ik hoest even en daarmee heb ik uiteindelijk iedereen aandacht getrokken. Ik kijk recht in het gezicht van Chris. Hij zit achter alles. Door zijn schuld is Eric gewond en geeft iedereen mij de schuld. Of het is zijn vaders schuld. Het maakt ook niet uit.

‘Ik heb maar één ding te zeggen,’ zeg ik op een iets luidere toon dan normaal. Mijn stem klinkt duidelijk en ik spreek expres met een dik accent. ‘Als jullie echt zo slim zijn als jullie denken, weten jullie dat er maar één persoon achter die bom in Creative heeft kunnen zitten. Ik was het niet. Het was Jenson, jullie eerste enige vertegenwoordiger.’ Ik hoor wat gemompel, maar verder is het eigenlijk stil. ‘Ik zou het erg fijn vinden als jullie mij niet meer verwarren met jullie vertegenwoordiger. We verschillen namelijk nogal van elkaar, als jullie dat nog niet doorhadden. Hij gebruikt mij en die bom en alles in de media om jullie op te zetten tegen de Werklozen. En gefeliciteerd, want het is hem gelukt.’ Dat laatste zeg ik terwijl ik naar Chris kijk.

‘Maar er is een ding dat jullie moeten begrijpen. Hoe meer haat jullie zaaien, hoe meer haat je creëert aan de andere kant en hoe meer de Werklozen zich zullen verzetten. Maar dat is precies wat Jenson wil. Hij wil haat. Hij wil gevecht. En jullie trappen er allemaal in. De waarheid is dat we allemaal zullen moeten samenwerken voor de grote ramp die er aankomt. Een nieuwe overstroming.’

En met die laatste woorden loop ik weg. Ik loop het lokaal uit, richting de uitgang. De tranen stromen over mijn gezicht en het enige wat ik wil, is hier weg gaan. Weg van deze onrechtvaardigheid, weg van deze mensen, weg van al deze onzin.

Wat heb ik in hemelsnaam gezegd?

Ik weet het niet eens meer. Ik heb ze verteld over de overstroming. Was dat verkeerd? Zullen ze nu allemaal in paniek raken en massaal het land uit gaan?

Ik ga naar Transport. Alina zei dat ik morgenvroeg langs moest komen, maar ik kan het ook nu gewoon proberen. 's Morgens staan er soms nog geen bewakers voor de ingang, heb ik gemerkt. Die studenten bij Transport moeten ook een keer slapen. Daarom zal ze wel gevraagd hebben of ik vroeg in de morgen langs kon komen. Het is nu al laat in de middag, dus ik weet dus niet of ik op dit tijdstip wel binnen kan komen.

De heetste maanden van het jaar zijn voorbij. Het is nu oktober en het weer zal langzamerhand kouder en natter worden. Ik zal genieten van het warme weer zolang het nog kan. Buiten is het rustig en ik loop zo door de elektrische draaideur van Transport. Binnen staan geen bewakers.

Dat zou misschien niet zo vreemd moeten zijn, maar dat is het wel. Elke keer als ik hier naar binnen wil, word ik urenlang ondervraagd totdat Tim eraan komt en me meteen weer wegstuurt.

Nu is er helemaal niemand. Er heerst complete stilte in de entreehal. Er zit niemand achter de balie. Waarom Transport een balie heeft, weet ik ook niet. Ik loop zonder tegengehouden te worden door naar de aula. Dit voelt vreemd. Er zou iemand op me af moeten komen, maar er gebeurt niks. Dit klopt niet.

Iedereen zit in de aula. Het zit bomvol. Iedereen kijkt naar het grote scherm aan de muur waarop een man te zien is. Het is Jenson. Wat heeft hij te zeggen? En waarom komt hij niet gewoon van zijn luie kont van het gebouw van de vertegenwoordiging hiernaartoe? Het is maar vijf minuten lopen of zoiets.

Ik sta helemaal achteraan, achter alle mensen, in de open doorgang tussen de ingang van het gebouw en de aula. Vanaf hier kan ik het scherm niet zo goed zien, maar ik kan het wel goed horen. Niemand ziet me. Niemand merkt me op.

‘Jullie hebben een belangrijke taak. Jullie, als Transportstudenten en Transport-afgestudeerden,’ zegt Jenson zo plechtig mogelijk.

Zijn er ook afgestudeerden van Transport hier? Wat doen die nu hier? En wat is die belangrijke taak nou weer?

‘Om de welvaart van de Werkenden te garanderen moet de toestroom van Werklozen tegengehouden worden.’

Hij wil minder Werklozen. Dat weet ik al heel lang. Kom ik er dan nu eindelijk achter wat zijn plan is?

‘Jullie zijn de enigen die deze taak kunnen uitvoeren. Jullie talenten zijn onmisbaar voor onze samenleving.’

Jenson zit aan een bureau. De camera staat recht voor zijn gezicht. Hij heeft volgens mij make-up op. Hij heeft mascara op. Dit moet wel heel belangrijk zijn.

‘Daarom is een groot aantal van jullie geselecteerd voor deze belangrijke taak voor de nationale veiligheid. Jullie worden gestationeerd op verschillende plekken aan de grens. Jullie individuele taken zullen ter plaatse in meer detail worden uitgelegd.’

Een opgewonden rumoer volgt. Mensen praten. Ik hoop dat ze praten over hoe vreselijk dit idee klinkt. Om de een of andere reden krijg ik er de rillingen van.

‘Jullie krijgen in de loop van deze dag allemaal een e-mail waarin jouw individuele taak staat. Ook zij die niet zijn uitgekozen krijgen een e-mail. Daarin staat waarom je niet bent uitgekozen en op welke vlakken je nog zult moeten verbeteren.’

Dat is leuk. Niet dus. Ik ben blij dat ik zo’n e-mail niet krijg. Dit is net als het advies van een paar maanden geleden. Dit keer zou ik eigenlijk blij zijn als ik geen advies kreeg of, in dit geval, als ik niet werd uitgekozen. Ik heb hier een heel slecht gevoel over.

‘Jullie worden hier natuurlijk voor betaald. Stel me dus niet teleur.’

Meer is er niet voor nodig om de hele zaal te laten ontploffen. Voor het eerst in hun leven zullen deze mensen worden betaald voor het werk dat ze doen. Hun leven begint eindelijk. Zo klinkt het in ieder geval. Ik word er misselijk van. Deze mensen zijn zo bang dat ze op een dag geen rode cent meer zullen hebben dat ze alles zouden doen voor geld. Alles.

De geluiden worden harder. Mensen staan op en lopen naar elkaar toe. Ze slaan elkaar op de rug en omhelzen elkaar. Ze zijn opgewonden en enthousiast terwijl niemand nog weet wie er zullen worden uitgekozen.

Ik zoek Alina. Of Tim. Hij is eenvoudiger te vinden, omdat hij zo groot is en als hij ergens is, is Alina er meestal ook.

Ik kijk rond en zie Tim. Hij torent uit boven de meiden en jongens om hem heen. Hij is aan het praten en iedereen in een straal van drie meter kijkt naar hem. Hij staat hun waarschijnlijk te vertellen dat hij de grootste taak zal krijgen en dat alle andere mensen zo stom, lelijk en dik zijn dat ze voor altijd hier zullen blijven. Dat kan ik me goed voorstellen.

Alina is nergens. Ik zie haar in ieder geval nergens. Waarom is ze niet bij Tim? Misschien heeft ze het eindelijk uitgemaakt met hem.

Dan zie ik haar. Ze staat vlak naast me.

Ik schrik me te pletter. ‘Waar kom jij ineens vandaan?’ zeg ik met een hand op mijn borst.

‘Wat doe jij hier? Ik zei dat je pas morgenvroeg moest komen,’ zegt Alina met een serieus gezicht.

‘Jij wist dat dit ging gebeuren?’ Waarom zou ze anders zeggen dat ik morgenvroeg pas moest komen?

‘Nee,’ zegt ze met haar smartpad in haar hand. Ze was net iets aan het typen en is daar nu blijkbaar klaar mee, want ze klikt het scherm uit. ‘Het verzet wist het.’

‘Wat? Hoe?’

‘Ze hebben het aan alle leden verteld. Er zijn alleen nog niet veel leden van het verzet die ook hier op Transport zitten.’

Nee, dat is waar. Het verzet was er juist voor dat mensen naar school konden gaan. Het bestaat dus vooral uit Werkloze jongeren die verder niets te doen hebben.

‘Dus jij weet het. Hoe?’

‘Dat maakt niet uit. Je kunt hier niet blijven staan. Ze zien je dadelijk.’

‘Dus?’ zeg ik eigenwijs.

‘Snap je het nu nog steeds niet? Ze denken dat jij een soort spion bent.’

Haha. ‘Wie is hier nu de spion?’ zeg ik sarcastisch.

‘Ze denken dat jij achter die bom zat. Kan je het je voorstellen? Als ze je kenden, zouden ze wel iets anders zeggen.’ Ze lacht naar me terwijl ze wegloopt, terug naar de entreehal. Ik loop achter haar aan.

Dan staan we stil. We staan tegenover elkaar voor de eeuwig draaiende draaideur van Transport. Zet niemand dat ding ooit uit?

‘Luister, wat wij gaan doen... Het is gevaarlijk. Je moet ervoor zorgen dat het stopt,’ zegt ze. ‘Samen met het verzet. Je moet ze vertrouwen.’

‘Wat gaan jullie doen dan? Toch niet wat ik denk dat je gaat doen?’

‘Het is precies wat je denkt. Je moet ook jezelf vertrouwen, Delta. Je moet jezelf vertrouwen en het verzet. Vertrouw niemand anders.’

‘Ik vertrouw het verzet niet. Ze hebben me erin geluisd. Ze gebruiken me en liegen over me.’ Iedereen van het verzet gelooft nog steeds dat ik achter die bom zat. Hoe meer Tamara en ik ze ervan proberen te overtuigen dat ik er niks mee te maken had, hoe meer ze het juist geloven.

‘Daar moet je juist blij mee zijn. Daarom zien ze jou nu als leider en niet Björn.’

Wat? Oh nee, hier ben ik niet klaar voor.

‘Maar je gaat dus met ze mee? Waarom blijf je niet gewoon hier?’ vraag ik.

‘Ik kan niet blijven.’ Ze kijkt even naar de grond en doet haar rugtas goed. Er komen een paar studenten de aula uit en ze lopen door de entreehal.

‘Waarom niet? Door Jenson? Word je dan van school gestuurd? Misschien is dat wel niet zo erg!’

‘Ik krijg ervoor betaald, Delta,’ zegt ze zacht. ‘Je moet nu gaan.’

Er komen nog meer leerlingen uit de aula. Ik kan nu niet gaan. Ik wil niet gaan. Ik heb geen idee wat er allemaal aan de hand is. Waarom kan ze niet gewoon met me mee naar buiten gaan en het rustig uitleggen?

‘Doei, Delta,’ zegt ze in het Engels. Ze loopt mee met de stroming van de andere Transport-studenten. Ik voel een paar mensen naar me kijken. Ze kijken en fluisteren. Ik moet hier weg.

Maar waar moet ik heen?

Ik hoor nergens meer thuis.

Ik hoor niet bij Society. Ik hoor niet in het Dorp. Ik hoor niet in het verzet. Iedereen ziet me als iemand anders dan ik werkelijk ben. Iedereen wil wat van me. Iedereen beschuldigt me ergens van. Niemand ziet me zoals ik werkelijk ben. Weet ik zelf eigenlijk wel wie ik ben?

Ik ben nog steeds van plan de volgende dag om zeven uur naar het Transport-gebouw te gaan. Alina zei er gisteren misschien helemaal niets meer over, maar er is een reden waarom ze me om zeven uur daar wilde hebben. Misschien wilde ze vertellen wat ze me vandaag vertelde. Misschien wilde ze het rustig vertellen, zonder dat al die mensen in de aula zaten. Nou ja, als ze dat wilde, kan ze dat nu nog steeds doen.

De volgende ochtend sta ik dus weer vroeg op en loop ik naar het Transport-gebouw voor het eerste college begint.

Buiten is het nog donker. Het zal nog wel even duren voordat de zon opkomt. De mensen van Transport zijn echter al op. Het is een drukte. Ik hoor de geluiden van de vrachtwagens en de auto's. Ik zie wat Transport-studenten staan met grote tassen in hun handen en met allemaal dezelfde outfit aan. Het zijn de mensen die zijn geselecteerd voor Jensons speciale taak.

Ik loop zo het gebouw binnen en loop meteen door naar de aula. Er staan wat groepjes mensen her en der verspreid met hun grote tassen en rare pakjes. Het zijn dezelfde pakken als dat pak dat Alina toen aan had, op de avond dat ik naar Creative ging. Het ziet er niet uit. Vooral niet als het 's morgensvroeg is zoals nu. 's Nachts is het nog wel stoer, maar nu is het gewoon raar.

'Delta,' zegt een zware stem achter me.

'Tim,' zeg ik nep glimlachend in zijn gezicht nadat ik me naar hem heb omgedraaid. 'Hoe gaat het?'

‘Wat doe jij hier in hemelsnaam?’ Hij kijkt me aan met zijn fronsende wenkbrauwen. Hij heeft zijn tas om zijn schouder geslagen. Het is een zware tas, want hij heeft moeite om hem vast te houden. Wat zit daar allemaal in?

‘Ik ben hier voor Alina,’ zeg ik. ‘Niet voor jou.’

‘Waarom zou ze jou willen zien?’ vraagt hij oprecht verbaasd. ‘Jullie kennen elkaar niet meer.’

Waar slaat dat nu weer op? Ik ken Alina al mijn hele leven. Ze is als een zus voor mij.

‘Weet jij waar ze is?’ vraag ik, zijn opmerking negerend.

Tim kijkt ineens heel woedend. Ik zet me schrap voor een uitbarsting van vreselijke woorden. ‘Je moet gaan, Delta. Niemand wil jou hier. Je bent een gevaar voor de samenleving.’ Haha. Een gevaar voor de samenleving? Welke samenleving? ‘Als je niet vrijwillig weggaat, zorg ik wel dat je... onvrijwillig weggaat.’ Hij kijkt er heel dreigend bij, maar ik ben niet bang voor hem. Niet meer.

‘Oké, succes daarmee. Waar is Alina?’

‘Je gaat weg! Nu! Oké!’ Hij zegt het zo hard dat het ineens stil wordt in de aula. Iedereen kijkt ons aan. Mijn oren doen pijn van Tims geschreeuw. Hij is zo vreselijk.

Ik doe een stap naar voren. ‘Nee,’ zeg ik zo zacht als ik kan. Ik weet niet eens meer waar dit over gaat. Ik weet alleen dat ik nooit meer naar Tim zal luisteren. Ik geef er niks meer om wat hij van me denkt. Waarom zou ik ook?

Ik kijk naar hem op, recht in zijn ogen. Ik zie helemaal niks. Er zit helemaal niets achter die ogen. Ik zie niet eens woede. Dat is allemaal alleen aan de buitenkant. Binnenin zit niets. Ik snap dus ook niet waarom hij zo gemeen tegen me doet. Omdat hij denkt dat ik een spion ben? Omdat iemand hem heeft verteld dat hij zo tegen mij moet doen? Hoe komt hij er bij dat hij het recht heeft om mij zo te behandelen? Om mij al mijn hele leven lang sinds de kleuterschool zo te behandelen?

Dan hoor ik de andere mensen weer praten. Ze mompelen. Ze fluisteren, sommigen iets harder dan de anderen.

‘Delta... Delta Zander... Creative... bom... jongen van Society... verzet.’

Ik doe weer een stap terug. Ik hoef mijn tijd niet te verspillen hieraan. Ik heb wel betere dingen te doen dan me druk te maken over een pestkop. Want dat is wat hij is. Meer zal hij nooit zijn. Niet voor mij in ieder geval.

Iedereen kijkt naar me. Ik zie hun gezichtsuitdrukkingen en ze kijken boos. Mensen die ik herken van het Dorp kijken me nu aan alsof ik hun aartsvijand ben. Ik snap er helemaal niets van. Ik snap dat ze waarschijnlijk geloven dat ik achter die bom zat. Maar waarom vinden ze dat zo erg? Het verzet vindt het helemaal geweldig wat ik volgens hen heb gedaan. We zijn toch allemaal Werklozen uit een dorp? Waarom zien ze mij zoals de Werkenden mij zien?

Omdat ze nu Werkenden zijn. Ze krijgen betaald voor hun bijzondere taak, wat dat ook mag zijn. Ik loop weg, weg uit de aula. Ik loop verder en verder en opnieuw voel ik de tranen opkomen. Het lijkt wel alsof het minste of geringste maar hoeft te gebeuren en mijn tranen proberen weer naar buiten te dringen.

Ik kom uit in een gang bij de wc's. Ik trek de deur open en zie mezelf voor de spiegel staan. Ik houd er niet van om in de spiegel te kijken. Ik zie mijn make-up-loze gezicht en probeer de tranen uit mijn ogen te wrijven. Ik hoor gesnik.

Ben ik dat? Misschien wel. Ik was mijn handen en kijk naar mijn tanden. Ze zijn geel. Dan hoor ik weer het gesnik.

Oké, dat was ik niet. Er zit hier iemand te huilen op de wc. Ik kijk naar de sloten van de wc-hokjes en er is er maar een bezet. Ik sta recht voor de wc-deur en probeer onder de deur te kijken of er iemand zit, maar dan bedenk ik me dat dat eigenlijk een beetje onbeschoft is. Zoiets hoor je niet te doen.

‘Hallo?’ zeg ik. ‘Hallo?’ zeg ik nog een keer, maar dit keer in het Engels.

Ik hoor niks. Volgens mij houdt de persoon in de wc zelfs zijn of haar adem in, want ik hoor echt helemaal niets meer.